

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Els problemes del nostre sistema

La sobirania: una definició constitucional pendent d'aplicació

La Constitució del 1993 va avançant en els anys. I l'evolució va fent aparèixer algunes qüestions que necessiten millorar.

El divendres 2 de febrer farà 25 anys que, l'any 1993, els consellers i les conselleres generals vam votar el text de la Constitució que s'havia pactat el 19 de desembre del 1992, en la taula tripartida de negociació entre els representants dels coprínceps i els representants del Consell General.

25 anys permeten adonar-se del que ha funcionat i del que no en l'equilibri institucional volgut pel Consell Constituent del 1992-1993.

Un equilibri institucional que era –dissortadament ja no és– central en el nostre model constitucional.

25 anys després ens trobem en uns moments polítics en els quals convindria buscar l'interès superior del país per introduir totes les reformes pendents. I s'hauria de fer bandejant personalismes i càlculs electorals.

L'article 1.3 de la Constitució estableix el següent: “La sobirania resideix en el Poble Andorrà, que l'exerceix per mitjà de les diferents classes de participació i de les institucions que estableix aquesta Constitució”.

És a dir que les institucions han de fer possible l'exercici al servei del poble de la sobirania que ens donà la Constitució.

Hem de treballar per eixamplar i diversificar l'aplicació de la Constitució, perquè englobi la qualitat de la nostra democràcia i de les condicions de vida de la

gent. I aquí hi ha feina per fer.

A qui interessa que el concepte de sobirania establert en l'article 1.3 de la Constitució sigui el màxim d'estret i abstracte possible?

Interessa als qui fomenten reformes laborals regressives, als qui venen la sobirania als poders econòmics que no es presenten mai a les eleccions.

Ras i curt: 25 anys després de la Constitució continua havent-hi, més enllà dels discurs-

ciació amb la Unió Europea convé repensar el model productiu i mantenir el control sobre sectors estratègics –electricitat i telefonia– i actuar decididament per una economia diversificada que fugi del monocultiu turístic que, en la seva configuració actual, aporta molta precarietat i massa temporalitat.

Pels progressistes, defensar la Constitució es fa doncs avançant cap a un sistema de pensions que assegurí una vida digna als nostres padrins i padrines.

Defensar la Constitució és pensar en la gent jove, no només pel que fa a una educació pública de qualitat, sinó quant a l'àmbit laboral. Convé generar horitzons d'esperança que enterrin la dicotomia actual de precarietat o marxar fora d'Andorra.

La defensa de la sobirania constitucional l'hem d'exercir en totes les seves expressions, sense que siguin contraposades les unes a les altres. La sobirania nacional és indestruïble de la sobirania social, de l'econòmica, de la democràtica i de l'ecològica.

La defensa de la sobirania constitucional s'ha de fer en tots els àmbits, en una acció –sistemàtica, pacient i constant– en la qual no podem regalar cap espai als adversaris de la Constitució. Hem de treballar cada dia per unes polítiques progressistes.

Hem de centrar, doncs, els nostres esforços a construir un país establert en la sobirania constitucional com a eina integradora i expansiva de drets per a tothom.

A qui interessa que el concepte de sobirania de l'article 1,3 sigui tan estret

És urgent defensar els serveis públics, el primer baluard de la sobirania popular

sos, un especial interès a reduir la sobirania als elements més abstractes.

Així, buidant-la de contingut, es fa més fàcil defensar-la fins i tot per a aquells que estan disposats a construir una societat en què el poder de decisió de la ciutadania sigui ínfim.

Esdevé una urgència defensar i protegir els serveis públics, primers baluards de la sobirania popular, ja que són el patrimoni d'aquells –ciutadans i ciutadanes– que no en tenen un altre.

En la perspectiva d'una asso-